

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 kwietnia 2015 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. powódka K. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała iż na skutek zdarzenia z dnia 14 lutego 2015 r. w pojeździe stanowiącym jej własność powstały uszkodzenia, a rzeczoznawca wycenił powstałą szkodę na 7092,86 zł, przy czym ubezpieczyciel do którego zgłoszone zostało roszczenie uchyła się od odpowiedzialności (pozew, k. 2-2v).

W odpowiedzi na pozew z dnia 02 czerwca 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania w całości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany nie zakwestionował prawidłowości sporządzonej kalkulacji w zakresie wysokości powstałej szkody, podnosząc iż sporna pozostaje zasada odpowiedzialności. W ocenie pozwanego odpowiedzialność za zaistnienie wypadku ponosi kierujący samochodem V. (...) (w nawiązaniu do wersji wydarzeń przedstawianej przez kierującą samochodem R.), a tym samym pozwany ubezpieczyciel nie jest odpowiedzialny za powstałe szkody na podstawie polisy zawartej przez M. J. (1) .

Stanowiska stron w toku postępowania co do zasady nie uległy zmianie, przy czym pełnomocnik pozwanego podniósł także zarzut przyczynienia kierującego samochodem V. (...) albowiem bezsporny jest fakt przekroczenia przez niego linii ciągłej, sporne pozostaje czy samochód ten stał czy się poruszał.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018r. Sąd rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 3500 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd I instancji pozostawił referendarzowi sadowemu szczegółowe rozliczenie kosztów przy przyjęciu, że powódka wygrała sprawę w 50 %.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

K. M. jest właścicielem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 14 lutego 2015 r. w Ł. na ul. (...) w odległości 150 m od skrzyżowania z ul. (...) w kierunku zachodnim doszło do zdarzenia drogowego w którym brały udział trzy pojazdy: R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez M. J. (1), V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez B. M. oraz C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez J. T.. K. M. była pasażerem pojazdu marki V. (...).

M. J. (1) została ukarana mandatem karnym za popełnione wykroczenie.

W chwili zdarzenia samochód V. (...) stał częściowo na przeciwnym pasie ruchu, przekraczając linię podwójną ciągłą „P-4” w oczekiwaniu na możliwość kontynuowania jazdy i został uderzony przez samochód marki R. (...).

Wpływ na zaistnienie przedmiotowego zdarzenia drogowego miała kierująca samochodem R. C., która wykonywała manewr omijania lub wyprzedzania pojazdów wjeżdżając na przeciwny pas ruchu poprzez znajdującą się w osi jezdni linię podwójną ciągłą „P-4”.

Kierujący samochodem V. (...) popełnił błąd w technice jazdy przekraczając linię podwójną ciągłą „P-4”.

Na skutek uderzenia przez samochód R. (...), pojazd V. (...) uderzył w stojący przed nim samochód C. (...).

(...) odmówiło wypłaty odszkodowania na rzecz K. M. uznając, że odpowiedzialność za zaistnienie wypadku ponosi kierujący samochodem Volkswagen P. M..

Koszt naprawy uszkodzeń powstałych w samochodzie marki V. (...) wynosi 7092,86 zł.

Sąd I instancji podniósł, że podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych stanowiły dokumenty przedłożone przez strony postępowania jak również osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków, którym Sąd przyznał walor wiarygodności, z tym zastrzeżeniem, że zeznaniom B. M. w ograniczonym zakresie wyłączając zeznania ww. świadka gdy chodzi o okoliczność usytuowania kierowanego przez niego pojazdu względem linii ciągłej. Dokonując powyższej oceny dowodów osobowych Sąd I instancji wziął pod uwagę kategoryczne ustalenia biegłego oraz zeznania świadków J. L. i J. K., jako osób postronnych, niezainteresowanych w żadnym stopniu wynikiem niniejszego postępowania, a tym samym wiarygodnych w zakresie przedwypadkowego ruchu pojazdów oraz ich usytuowania.

Sąd I instancji ustalając stan faktyczny oparł się na opinii oraz opiniach uzupełniających biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i rzeczoznawstwa samochodowego A. J.. Opinia została zakwestionowana częściowo przez strony, jednakże po jej uzupełnieniu, żadna ze stron nie zgłosiła dalszych wniosków dowodowych, wobec czego ustalenia biegłego przyjęte w opinii sąd przyjął za wiarygodne, konfrontując przedstawione ostatecznie przez biegłego dwie możliwe wersje wydarzeń z zeznaniami bezstronnych świadków i przyjmując tym samym jedną z nich jako odpowiadającą rzeczywistości.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że w wyniku dokonanej przez oceny dowodów Sąd I instancji przyjął, że do zdarzenia wywołującego szkodę doszło na skutek nieprawidłowego zachowania się na drodze M. J. (1), przy czym położenie przedkolizyjne samochodu marki V. (...) nie pozostało bez wpływu tak na przebieg samego zdarzenia, jak i zakres powstałych szkód. Mając na uwadze iż w istocie zachowanie kierującego pojazdem marki C. pozostawało obojętne z punktu widzenia zaistnienia zdarzenia, natomiast zachowanie pozostałych dwóch uczestników kolizji było ze sobą powiązane na tyle, że z jednej strony nie sposób ustalić precyzyjnie zakresu ich odpowiedzialności, zaś z drugiej bez błędu popełnionego przez każdego z nich z osobna do powstania szkód mogło by nie dojść, to Sąd I instancji przyjął iż każdy z nich odpowiada za powstałe szkody w równym stopniu. O ile bowiem zachowanie M. J. (1) zainicjowało kolizję, o tyle błąd w technice jazdy po stronie B. M. wpłynął na powstanie, a nawet znaczne zwiększenie płynących z niego szkód, także w pojeździe stanowiącym własność powódki. Reasumując powyższe Sąd po przyjęciu iż B. M. przyczynił się w 50% do zaistnienia przedmiotowej kolizji, zasądził na rzecz powódki – właścicielki samochodu marki V. (...) kwotę 3.500 zł odpowiadającą w połowie sformułowanemu żądaniu.

W pozostałym zakresie Sąd I instancji oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części oddalającej powództwo wniosła powódka.

Skarżąca zarzucił wyrokowi:

Naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. Poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą przyjęciem, że kierujący samochodem VW P. M. przyczynił się w 50 % do powstania kolizji w dniu 14 lutego 2015r., w sytuacji, gdy wszechstronna ocena materiału dowodowego skutkować powinna przyjęciem, że całkowitą winę za zaistniałe zdarzenie ponosi M. J. (2), kierująca samochodem marki R. (...).

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi i instancji.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącej podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za walne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna, nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego.

Zadnim Sądu Okręgowego całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że B. M., kierujący samochodem marki V. (...) przyczynił się do powstania kolizji

Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie, miał na względzie ustalenia poczynione przez biegłego sądowego A. J. specjalisty z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadku drogowych, który w opinii uzupełniającej wydanej po zapoznaniu się z całym materiałem dowodowym – w tym analizie uszkodzeń samochodu marki C., który został uderzony przez samochód marki V. (...) wskazał, że analiza uszkodzeń występujących we wszystkich pojazdach pozwala na ustalenie, że kierujący samochodem marki V. (...) musiał przekroczyć linię podwójną ciągłą P-4 (opinia uzupełniająca biegłego –k. 157).

W opinii biegłego błąd kierującego samochodem marki V. (...) mógł mieć wpływ na zaistnienie przedmiotowego zdarzenia. Biegły A. J. w wydanych w sprawie opiniach zrekonstruował przebieg zdarzenia na podstawie położenia po kolizyjnego pojazdu marki R. (...) oraz fotografii z akt szkodowych, na której widoczny jest ślad tarcia prawej przedniej opony pojazdu marki r. (...) o nawierzchnię jezdni. Ślad na jezdni widnieje na fotografii, w konsekwencji możliwe jest jego wykorzystanie do odtworzenia przebiegu zdarzeń. Biegły przesłuchiwany na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018r. stanowczo stwierdził, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, kierujący samochodem marki V. (...) musiał przekroczyć linię podwoja ciągłą (nagranie protokołu rozprawy z dnia 17 stycznia 2018r. 00: 04:53).

Nie znajduje także uzasadnienia twierdzenie skarżącej, że świadek M. J. (2) nie potwierdził wersji powódki. Świadek M. J. (2) przesłuchiwany na rozprawie w dniu 12 października 2015r. zeznała, że nie pamięta jak doszło do kolizji i wydawało jej się, że to w nią uderzył samochód V. (...) (nagranie przesłuchania 00:21:48- 00: 21: 51). Świadek nie wykluczyła, że pojazd marki V. (...) przejechał linię ciągłą. Świadek stwierdziła, że uciekała w lewo to tak jakby chciała odbić (nagranie przesłuchania świadka 00:29:48 – 00: 30:03).

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zasadnie przyjął, że w chwili zdarzenia samochód marki V. (...) przekroczył linię ciągłą P- 4. W konsekwencji uzasadnione było przyjęcie przyczynienia się kierującego samochodem marki V. (...) do zaistniałej szkody.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265).